

Arrest

nr. 96 749 van 8 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 6 februari 2013 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 februari 2013 tot terughouding en tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, beslissingen die op dezelfde dag aan verzoekende partij werden ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 februari 2013 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij komt op 20 september 2012 aan op de luchthaven te Zaventem met een vlucht afkomstig uit Istanboel, Turkije. Bij aankomst dient verzoekende partij een asielaanvraag in. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en

Armoedebestrijding neemt de beslissing tot binnenkomstweigering met teruggedrijving – asielzoeker.

1.2. Inzake het ingediende asielverzoek neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 5 oktober 2012 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekende partij stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest met nummer 91 185 van 8 november 2012 weigert ook de Raad verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Verzoekende partij dient op 14 november 2012 een tweede asielaanvraag in. Op dezelfde dag beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Bij arrest met nummer 91 688 van 19 november 2012 schorst de Raad in uiterst dringende noodzakelijkheid deze beslissing.

1.4. Verzoekende partij dient op 19 november 2012 een derde asielaanvraag in. Inzake deze asielaanvraag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op 23 november 2012 een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. De tegen deze beslissing ingestelde vordering tot schorging in uiterst dringende noodzakelijkheid wordt door de Raad verworpen bij arrest van 27 november 2012 met nummer 92 310.

1.5. Op 30 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, inzake de tweede asielaanvraag van verzoekende partij, een nieuwe beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Bij arrest met nummer 92 936 van 4 december 2012 beveelt de Raad de schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid van deze beslissing. De vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid tot het doen bevelen van voorlopige maatregelen wordt op dezelfde dag bij arrest met nummer 92 937 verworpen.

1.6. Op 20 december 2012 wordt inzake de tweede asielaanvraag van verzoekende partij, die werd overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, door deze laatste de beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekende partij stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad. Bij arrest met nummer 95 845 van 25 januari 2013 weigert ook de Raad verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.7. Op 29 januari 2013 dient verzoekende partij een vierde asielaanvraag in. Op 30 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding inzake deze asielaanvraag de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.8. Verzoekende partij wordt op verschillende tijdstippen teruggedreven naar Istanbul, Turkije, doch wordt door de Turkse autoriteiten telkens opnieuw op een vlucht richting België gezet.

1.9. Op 2 februari 2013 komt verzoekende partij opnieuw aan op de luchthaven te Zaventem. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op dezelfde dag de beslissing tot teruggedrijving en de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats. Deze beslissingen worden op dezelfde dag aan verzoekende partij ter kennis gebracht. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De beslissing tot teruggedrijving is gemotiveerd als volgt:

"[...] Op 02/01/13 om 02:30 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationaal, werd door ondergetekende, [...] de heer/mevrouw:

[S. H.]

*geboren op [...] te [...] geslacht (m/v) Mannelijk
die de volgende nationaliteit heeft Iran wonende te [...]*

houder van het document [...] nummer [...]

afgegeven te [...] op : [...]

houder van het visum nr. [...] van het type [...] afgegeven door [...]

geldig van [...] tot [...]

voor een duur van [...] dagen, met het oog op : [...]

afkomstig uit Istanbul met vliegtuig vlucht TK1941, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid of artikel 6 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende redenen :

X (A) Is niet in het bezit van een geldig reisdocument /van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid 1, 1°/2°). Betrokkene is niet in het bezit van een geldig nationaal paspoort”.

2. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

2.2.1. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt wat het van rechtswege schorsend effect betreft van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

2.2.2. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet), dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2° in artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.

(...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2.2.3. Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de Vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de Vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

2.2.4. Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van een van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

2.2.5. Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de

tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbare termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de Vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

2.2.6. Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel imminent wordt, dan kan de verzoekende partij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de Vreemdelingenwet.

2.2.7. *In casu* is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar terugnrijving. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De vordering is *prima facie* tijdig ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering

Wat de tweede bestreden beslissing – de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats – betreft, moet worden gduid dat deze beslissing, overeenkomstig artikel 71, tweede lid van de Vreemdelingenwet, enkel aanvechtbaar is bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar verzoekende partij werd aangetroffen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bijgevolg zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van deze beslissing.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

4. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, § 1 van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de Vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk - en op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

4.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar teruggedrijving. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Het uiterst dringend karakter wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

4.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

4.3.1.2. Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die

ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

4.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

4.3.2.1. Verzoekende partij voert als ernstige middelen de schending aan van de artikelen 62 en 74/5, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

4.3.2.2. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Zo wordt in de eerste bestreden beslissing, met verwijzing naar artikel 3, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig reisdocument en meer in het bijzonder niet in het bezit is van een geldig nationaal paspoort. Deze motivering van de eerste bestreden beslissing is op het eerste zicht pertinent en draagkrachtig en laat verzoekende partij toe om met kennis van zaken haar rechtsmiddelen aan te wenden. Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt *prima facie* niet aangetoond.

4.3.2.3. In zoverre verzoekende partij aangeeft dat de eerste bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en niet akkoord gaat met deze beslissing, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Zoals reeds aangegeven, is de aangevochten beslissing tot teruggrijping van 2 februari 2013 genomen op grond van artikel 3, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de

grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Verzoekende partij betwist de motivering niet dat zij niet in het bezit is van een geldig reisdocument en een geldig nationaal paspoort en dat zij zich aldus bevindt in de situatie zoals voorzien in artikel 3, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet.

Niettemin geeft verzoekende partij aan dat niet in redelijkheid kon worden besloten tot de eerste bestreden beslissing omdat zij niet kan worden teruggedreven naar haar land van herkomst, Iran. Zij wijst er hierbij op dat de Belgische autoriteiten, wanneer zij haar in het verleden reeds teruggedreven naar Turkije, blijkbaar niet beschikten over een doorlaatbewijs voor haar en zich er aldus niet van hebben verzekerd dat haar reisdocumenten in orde waren voor een terugreis naar Iran. Zij geeft aan dat ook de Turkse autoriteiten haar onmogelijk konden doorsturen naar Iran, zij vervolgens door de Turkse autoriteiten verschillende malen werd teruggestuurd naar België en zij aldus in een vicieuze cirkel is terechtgekomen waarin zij geen enkel grondgebied meer mag betreden totdat de Iraanse autoriteiten haar de toelating geven om hun grondgebied opnieuw te betreden. Ter terechtzitting stelt zij dat, hoewel zij hiervan geen (begin van) bewijs kan voorleggen, Iran dergelijke doorlaatbewijzen niet zou afleveren. Zij geeft aan dat deze situatie door de Belgische overheid voorzienbaar was en dat haar huidige situatie louter en alleen het gevolg is van het handelen van de Belgische overheid. Zij houdt aldus voor dat verwerende partij er had voor moeten zorgen dat zij in het bezit was van de vereiste reisdocumenten vooraleer haar op een vlucht richting Turkije te zetten. Zij geeft tevens aan dat verwerende partij niet kan garanderen dat de eventuele terugdrijving op billijke en correcte wijze zal gebeuren en zij aldus zal kunnen doorreizen naar Iran.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij met dit betoog op het eerste zicht niet aannemelijk maakt dat de eerste bestreden beslissing zelf op onwettige wijze is genomen of dat hierbij de grenzen van het redelijke zijn overschreden. Haar betoog is in wezen gebaseerd op de stellingname dat het aan de Belgische autoriteiten toekomt om te voorzien in de vereiste reisdocumenten opdat zij via Turkije kan doorreizen naar Iran en dat zij dit in het verleden hebben nagelaten. Zij geeft aldus aan dat de situatie waarin zij zich thans bevindt te wijten is aan het optreden van verwerende partij en dat verwerende partij bij gebreke van de voor haar vereiste reisdocumenten niet in redelijkheid kon komen tot een nieuwe beslissing tot terugdrijving. Dit betoog lijkt evenwel geen afbreuk te doen aan de correcte gronden waarop de verwerende partij besloot tot weigering van toegang tot het grondgebied en tot terugdrijving en lijkt te zijn gebaseerd op de niet aangetoonde premisse dat het, in de thans voorliggende situatie waarin verzoekende partij op geen enkel ogenblik werd toegelaten tot het Belgische grondgebied, toekomt aan verwerende partij om te voorzien in de vereiste reisdocumenten opdat verzoekende partij kan doorreizen vanuit Turkije, alwaar zij de vlucht naar België nam, naar Iran. Verzoekende partij maakt haar stelling niet aannemelijk aan de hand van enige wettelijke bepaling. Waar verzoekende partij de volledige verantwoordelijkheid voor haar huidige situatie bij verwerende partij legt, merkt de Raad ook op dat uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekende partij bij aankomst in België op 20 september 2012 in het bezit was van een instapkaart voor de reisweg Teheran – Istanboel op 14 september 2012 en dat het zeer onwaarschijnlijk lijkt dat verzoekende partij in Iran is vertrokken via Turkije naar België zonder in het bezit te zijn van een geldig nationaal paspoort. Voor zover er in huidige situatie wel sprake is van een probleem betreffende de tenuitvoerlegging van de eerste bestreden beslissing in de zin dat de Turkse overheid reeds overging tot het terugsturen van verzoekende partij naar België, stelt de Raad op het eerste zicht vast dat dit nog geen afbreuk vermag te doen aan de wettigheid van de eerste bestreden beslissing. In dit verband geeft verwerende partij in de nota met opmerkingen en ter terechtzitting ook aan dat de nodige stappen worden ondernomen om dit probleem te verhelpen door overleg te plegen met de Turkse autoriteiten en dat in afwachting geen nieuwe vlucht wordt voorzien. Verwerende partij kan in dit verband ook dienstig verwijzen naar artikel 74/4 van de Vreemdelingenwet en de verplichting tot terugbrenging voor de vervoerder in de situatie van verzoekende partij.

Specifiek wat de aangevoerde schending van artikel 74/5, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet betreft, stelt de Raad vast dat deze bepaling betrekking heeft op de situaties waarin een vreemdeling mag worden vastgehouden in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats in afwachting van zijn terugdrijving daar

waar er reeds op werd gewezen dat overeenkomstig artikel 71, tweede lid van de Vreemdelingenwet de beslissing tot aanhouding enkel aanvechtbaar is bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar verzoekende partij werd aangetroffen.

De Raad merkt verder op dat een voorafgaande overweging van een richtlijn geen wettelijke bepaling uitmaakt die op zichzelf kan worden ingeroepen.

Prima facie kan aldus geen schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 74/5, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet worden aangenomen.

4.3.2.4. Nu op het eerste zicht geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekende partij *prima facie* ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.3.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekende partij eveneens geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt op het eerste zicht niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen of dat deze niet op zorgvuldige wijze heeft gehandeld. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan aldus *prima facie* niet worden vastgesteld.

4.3.2.6. Verzoekende partij voert daarnaast nog aan dat zij in een situatie is terechtgekomen die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient verzoekende partij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandelingen. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

In casu betoogt verzoekende partij dat zij, door het handelen van de Belgische overheid, zich in Turkije zal bevinden zonder reis- of identiteitsdocumenten en zonder verblijfsrecht aldaar en dat zij in een vicieuze cirkel is terechtgekomen waar zij er niet in zal slagen om eender welk grondgebied te betreden. Vooraleer er een toelating wordt gegeven door de Iraanse overheid om het grondgebied te betreden. Niettegenstaande de onwenselijkheid van de situatie waarin verzoekende partij is terechtgekomen – waarbij niettemin toch ook de vraag dient te worden gesteld in de mate waarin deze situatie ook niet minstens ten dele aan verzoekende partij zelf is te wijzen nu het, zoals reeds gesteld, onwaarschijnlijk lijkt dat zij initieel in Iran is vertrokken op een vlucht zonder in het bezit te zijn van een geldig nationaal paspoort –, stelt de Raad op het eerste zicht vast dat verwerende partij op rechtmatige wijze is overgegaan tot de eerste bestreden beslissing en dat verzoekende partij niet met concrete elementen aantoonde dat de tenuitvoerlegging van deze beslissing aanleiding zal geven tot een situatie waarin de graad van ernst van het risico vervat in artikel 3 van het EVRM is bereikt en dit los van de vraag of het land van bestemming Turkije of Iran is. Specifiek wat Iran betreft, kan in dit verband ook nog worden verwezen naar de vaststelling door de Raad in het kader van de aanhangig gemaakte asielaanvragen dat niet blijkt dat er sprake is van een reëel risico op foltering of op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Ter terechtzitting benadrukt verwerende partij ook dat overleg met Turkije aan de gang is in huidige zaak en dat in afwachting geen nieuwe tenuitvoerlegging van de eerste bestreden beslissing wordt gepland teneinde tot een oplossing te komen voor de situatie van verzoekende partij.

Prima facie kan aldus geen ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM worden weerhouden.

Het middel is niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS